

ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ

- ሁለተኛ በ1962 ዓ.ም ታተመ
- ሦስተኛ በ 1963 ዓ.ም ታተመ
- እንደገና በ2000 ዓ.ም ታተመ

ልጆቼ ሆይ፤

በዚህ መጽሐፍ የተጻፈው ቃል የተወሰነው እንደ ታሪክ የተወሰነውም እንደ ምሳሌ፤ ሌላው ደግሞ እንደ ተረት ነው።

ነገር ግን የዚህ መጽሐፍ ዋና ጥቅምነቱ ለናንተ ለሕጻናቱ ብቻ ስለ ሆነ ስሙን ሱካርና ወተት ብየዋለሁ። እናንተም በየጊዜው ሁሉ ሱካርና ወተት ለማግኘት ፈቃዳቸው እንደ ሆነ ሁሉ ይህም የጻፍሁላችሁን መጽሐፍ በየጊዜው ለማንበብ ፈቃዳችሁ ይሆን ዘንድ እለምናችኋለሁ።

ማውጫ

ልጆቼ ሆይ፤.....4

ስለ አንድ ከበርቱ ሰው6

ስለ ሁለት ባልንጀሮች7

ስለ የብራማ ካህን.....8

ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው9

ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ 10

ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ 11

ስለ አንድ ጫማ ሰፊ 13

ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ 14

ስለ አንበሳና ስለ አይጥ 15

ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ 17

ስለ የሌት ወፍ 18

ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል..... 19

ስለ የጦጣ ፍርድ 20

ስለ አንበሳና ስለ ኑበር፤ ስለ ጅብና አህያ ባልንጀርነት 21

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል 23

አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው 24

ስለ እንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ 25

ስለ ጆርመን ንጉስ 26

ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ 26

ስለደራሲው በጥቂቱ 28

መጀመሪያ

ስለ አንድ ከበርቴ ሰው

በእንግሊዝ ሀገር የሚኖር አንድ ከበርቴ ሰው ነበረ። እርሱም ሦስት ልጆች ነበሩት። ነገር ግን ሰው ምንም ባለ ብዙ ገንዘብ ቢሆን ገንዘቡ ከሞት አያድነውምና ሰውነቱ እንደ ሸመገለ የሞቱም ጊዜ እንደ ቀረበ አውቆ ሦስቱን ልጆቹን ጠርቶ ገንዘቡን ሁሉ አካፈላቸው። ርስቱንና ቤቱንም እንደሚገባቸው እያየ ሰጣቸው።

ነገር ግን አንድ ትልቅ አልማዝ ነበረውና ያንን ለብቻው በእጁ አንሥቶ ይዞ ልጆቹ ሆይ፤ ከእናንተ ከሦስታችሁ እጅግ ደስ የሚያሰኝ መልካም ሥራ ለሠራው ልጅ ይህን አልማዝ እስጠዋለሁና የሠራችሁትን ሥራ ንገሩኝ አላቸው።

ታላቁ ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አስቀድሞ የማያውቀኝ አንድ ሰው መጥቶ ብዙ ገንዘብ አደራ አስቀመጠብኝ። እርሱ መስጠቱን እኔ መቀበሌን አንድ ሰው እንኳን አላየም ነበረ። እኔም አደራ አስቀምቻለሁ የሚል ወረቀት አልሰጠሁትም ነበረ። ከብዙ ቀን በኋላ ተመልሶ መጥቶ የሰጠኸኝ ይኸ ብቻ ነው ብለው ወይም ጭራሽ አላየሁም ብለው ይቻለኝ ነበረ። ዳሩ ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ አንድ እንኳ ሳላስቀር ገንዘቡን ሁሉ ሰጠሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቴም መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ እውነተኛ ሰው ያሰኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

መካከለኛው ልጁ ደግሞ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አንዲት ሴት በባሕር ዳር ልጅዋን ታቅፋ ቆማ ጀልባ ወዲያና ወዲህ ሲመላለስ ስትመለከት ልጅዋ ከከንድዋ አምልጦ ወደ ባሕር ወደቀባት። እኔም የእርስዋን መጨነቅ አይቼ ለራሴ ሳላዘን ወደ ባሕር ውስጥ ገብቼ ልጅዋ ሳይሞት አወጣሁላት፤ ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቴ መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ ርኅሩኅ ያሰኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

ሦስተኛው ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ በደረቅ ውድቅት ብቻዬን ስሔድ ጠላቴ በገደል አፋፍ እንደተቀመጠ ወዲያው እንቅልፍ ይዘት ሲያገለግል አገኘሁት። በዚያ ጊዜ ጥቂት ብካካው በገደሉ ተንከባሎ ይወርድ ነበረ። ወይም በታጠቅሁት ሰይፍ አንገቱን ብመታው ቆርጫ እጥለው ነበረ። ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ ወደ እርሱ ቀርቤ እጥለው ነበረ። ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ ወደ እርሱ ቀርቤ እንዲነሣ ቀስቀስሁት፤ የሚተኛበትም መልካም ሥፍራ አሳየሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቴም ይህን በሰማ ጊዜ የልጁን አንገት አቅፎ ይዞ ልጄ ሆይ፤ ልጄ ሆይ፤ ከዚህ የሚበልጥ መልካም ሥራ የለምና ይህ አልማዝ የሚገባው ላንተ ነው ብሎ አልማዙን ሰጠው።

ልጄቴ ሆይ፤ እናንተም ጠላቶቻችሁን ውደዱ ለሚጠልዎችሁም መልካም አድርጉ፤ ጊዜ ተመችቶናል ብላችሁ ጠላቶቻችሁን ለመጉዳት አታስቡ።

ሁለተኛ

ስለ ሁለት ባልንጀሮች

ሁለት ባልንጀሮች ባንድነት ሲሔድ በድንገት ዳልጋ አንበሳ መጣባቸው። በዚያ ጊዜ አንዱ ባልንጀራውን ትቶ እየሮጠ ሔዶ ወደ ዛፍ ላይ ወጣና የዛፉን ቅጠል ከለላ ሰጥቶ ተቀመጠ።

ያ ሌላው ግን የሚያደርገው ነገር ቢቸግረው ዳልጋ አንበሳ የሞተ ሰው አይበላም ሲባል ይሰማ ነበርና እንደ ሞተ ሰው ሆኖ በመንገዱ ላይ ተኛ።

ዳልጋ አንበሳውም በላዩ ቆሞ እያገላበጠ አፍንጫውንም፣ አፉንም፣ ጀሮውንም፣ ልቡንም ያሸተው ጀመረ። እርሱ ግን ፈጽሞ እንደ ሞተ ሰው ዝም አለ። በዚያ ጊዜ በውነት የሞተ ሰው መስሎት ትቶት ሔደ። ባልንጀራውም በዛፉ ላይ ሆኖ ቁልቁል ያይ ነበረና ዳልጋ አንበሳው ትቶ እንደ ሔደ አይቶ ከዛፉ ወርዶ ወደ ባልንጀራው ቀርቦ ወንድሜ ሆይ፤ ዳልጋ

አንበሳው አፋን በጀሮህ ላይ ተክሎ ባየሁት ጊዜ የበላህ መስሎኝ እጅግ ደንግጩ ነበረ አለው። ባልንጀራው መለስ፤ አይደለም ያንጊዜስ አንድ ትልቅ ነገር በጀሮዬ ነገረኝ አለው። እንዴት ያለ ነገር ነገረህ አለው።

በመከራና በጨንቅ ቀን ጥሎ የሚሸሽ ሰው ባልንጀራ አትሁን አለኝ አለው።

እርሱም ያደረገውን ያውቃልና ሰምቶ ዝም አለ።

ልጆቼ ሆይ፤ በመከራና በጨንቅ ቀን ባልንጀራችሁን አትጣሉት። ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ። ካልታመነም ሰው ጋር ባልንጀርነት አታድርጉ።

ሦስተኛ

ስለ የብራማ ካህን

ብራማ ወይም ብራህማ ህንዶች እንደ አምላክ የሚያመልኩት ነው። የብራማ ካህናት ደግሞ እንደዚያው እንደ ሕጋቸው ከኃጢአት ሁሉ የራቁ ንጹሐን ናቸው ይባላሉ።

ከብራማ ካህናቶች አንዱ ወደ ገበያ ወጥቶ የፍየል ወጠጤ ገዝቶ በጫንቃው ተሸክሞ ወደ ቤቱ ሲመለስ ሦስት አታላዮች አዩት። እነርሱም ይህን ካህን እናታለው ብለው ተማከሩና ቀደም ቀደም እያሉ እያሉ ሔደው በሦስት ስፍራ ላይ የተቀመጡት ቆዩት።

በመጀመሪያ አንደኛው አታላይ አገኘው። ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃው ተሸክመዋል አለው። ካህኑ መለስ፤ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም አለው።

ጥቂትም እንዳልፈ ሁለተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ካህኑም ያንን ፍየል ከጫንቃው ላይ አውርዶ እንደ ገና እያገላበጠ ያይ ጀመረ። ካየም በኋላ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም ብሎ ተሸክሞ ሔደ።

ከዚያ ደግሞ ጥቂት እንዳለፈ ሦስተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ከዚያ በኋላ ያ የብራማ ካህን ሦስተኛ ይህን ነገር በሰማ ጊዜ ያየው ሰው ሁሉ ውሻ ነው እያለ ሲመሰክር እኔ ብቻዬን ፍየል ነው እላለሁን ብሎ ከጫንቃው አውርዶ ወርውሮ ጥሎት ሔደ። እነዚያም አታላዮች ያንን ፍየል ይዘው ወደ ቤታቸው ወስደው አርደው በሉት።

ልጆቼ ሆይ፤ በምንም በምን ቢሆን ሰውን አታታሉ። እናንተም በምንም በምን ቢሆን አትታለሉ። አውቆ የሠሩት ሥራ ነው እንጂ ተታሎ የሠሩት ሥራ እንዳይጠቅም እወቁ።

አራተኛ

ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው

የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው በመንገድ ላይ ተገናኝተው ባንድነት ሲጓዝ የእስጳንያው ሰው ፈረሱ ደከመበት። ወዲያው ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ እባክህ ፈረስ ለፈረስ እንላወጥ አለው። ህንዱ ግን እምቢ አለ። በዚያ ዘመን ህንዶች የተናቁ ሰዎች ነበሩና ያ የእስጳንያ ሰው ከፈረስ ወርዶ ህንዱን ከፈረሱ ላይ ጐትቶ አውርዶ ፈረሱን ነጥቆ ይዘበት ሔደ። ህንዱም በኋላ በኋላው እየተከተለ ሲሔድ ወደ መንደር ደረሱ። በዚያ ጊዜ እየጮኸ ሔደ፤ ለመንደሩ ዳኛ ነገረ። ዳኛውም ያንን የእስጳንያ ሰው አስጠርቶ ፈረሱን ለምን ቀማኸው ብሎ ጠየቀው። እስጳንያው መለሰ፤ ጌታዬ ሆይ፤ ይህ ፈረስ

የኔ ጥሩ ገንዘቤ ነው። ህንዱ ግን አሁን ለእርስዎ መንገሩ ሲቀጥፍ ነው። የህንድ ሰው አባይና ቀጣፊ መሆኑ የታወቀ ነው እያለ ይምል ይገዘት ጀመረ።

በዚያ ጊዜ ዳኛው ቶሎ ብሎ ተነሥቶ መሐርሙን ከኪሱ አውጥቶ የፈረሱን ሁለተኛም ዓይኖች ሸፍኖ ይዞ በል እስቲ ፈረሱ ያንተ ጥሩ ገንዘብህ ከሆነ፤ የትኛው ዓይኑ ዕውር ነው የቀኙ ነውን ወይስ የግራው አለው። ያ የእስጳንያ ሰው ግን ፈረሱን መቀማቱን እንጅ ዕውር ይሁን ደህና ይሁን ልብ አድርጎ አላስተዋለውም ነበረና እንዲያው ምናልባት ብሎ የፈረሴ ቀኝ ዓይኑ ዕውር ነው አለ። ደግሞ ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ አንተሳ አለው። ፈረሴ ቀኝ ዓይኑም ግራ ዓይኑም ደህና ነው። ዕውርነት የለበትም አለው። በዚያ ጊዜ ዳኛው መሐረሙን አንሥቶ፤ ፈረሱን ቢያየው እንደ ህንዱ ቃል ሁለቱም ዓይኖቹ ደህና ሆነው ተገኙ። ከዚህ በኋላ ፈረሱን ለህንዱ ሰጥቶ እስጳንያውን ለቅጣት አሳልፎ ሰጠው።

ልጆቹ ሆይ፤ በምትኖሩበት ሀገር እንደዚህ ያለ ዳኛ እንዳይሰጣችሁ ወደ እግዚአብሔር ለምኑ። መልካም ዳኛ ከሌለ ገንዘባችሁ ይቅርና አካላችሁም የናንተ አይደለም።

አምስተኛ

ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡቸላ

በእንግሊዝ ሀገር በሎንዶን ከተማ የአራዊት ለማዶች አሉ። ከሁሉም ይልቅ አንበሶቹ እጅግ የሚያምሩና ለማየት የሚያጓጉ ናቸው። እነዚያንም ለማየት የሚሔድ ሰው ሁሉ ገንዘብ ካልሰጠ ወደ ውስጥ እንዳይገባ ክልክል ነው።

ገንዘብ የሌለው ሰው ግን በቤቱ የውሻ ቡቸላ ወይም የድመት ግልገል ያለው እንደ ሆነ ለአንበሳው ይዘለት ይሔዳል።

እንደዚሁ ሁሉ አንድ ሰው አንድ ቡቸላ ይዞ ሔደ። ውስጥም በገባ ጊዜ ለአንበሳው ጣለለት። ቡቸላውም የአንበሳውን መዳፍ እየላሰ ማረኝ እንደ

ማለት በኃዘን ቃል ይጮኽ ጀመረ። አንበሳውም ለቡችላው አዘነና ወደ መኝታው አስጠግቶ ተወው። ምግቡም በመጣለት ጊዜ የሚበላውን እየበላ የተረፈውን እየወሰደ ለቡችላው ይጥልለት ጀመረ። እንደዚህ ባንድነት እየተጫወቱ ባንድ ሥፍራ እየተኙ ብዙ ዘመን ተቀመጡ። ከብዙ ዘመን በኋላ ያ ቡችላ ታመመና ሞተ። አንበሳው ግን የተኛ መስሎት ዝም አለው።

ካንድ ቀን በኋላ አንበሳው ወደ ቡችላው ቀርቦ ከወደ ራሱ ቀና አድርጎ ቢያየው እንደ ሞተ አወቀ። በዚያ ጊዜ በታላቅ ድምጥ ያገሣ ጀመረ። የአንበሳውም ጠባቂ ይህ አንበሳ ምን ሆኖ ይሆን ብሎ ቢመጣ ያ ቡችላ ሞቶ ተገኘ። ጥንቡን አንሥቶ ለመጣል ቢቀርብ አንበሳው ከለከለው። አንበሳው አራት ቀን ሙሉ ምግቡን ሳይመገብ በቡችላው ሬሳ አጠገብ ተቀመጠ። ባራተኛው ቀን ግን የአንበሳው ጠባቂ መጥቶ ቢያየው ቡችላውን በመዳፉ ታቅፎ ራሱን በላዩ አስደግፎ ሞቶ ተገኘ። ጠባቂውም የሁለቱንም ሬሳ አንሥቶ ባንድ ጉድጓድ ቀበራቸው።

ልጆቹ ሆይ፤ ደግነትና ፍቅርን ከያዛችሁ ኃይለኛው ደካማ፤ ንፋጉ ቸር፤ ክፉው ደግ፤ ይሆንላችኋልና የትዕቢት ሥራ አትሥሩ።

ስድስተኛ

ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ

በቀድሞ ዘመን አንድ ንጉሥ ነበረ። እርሱም እግዚአብሔር የሰጠውን የመንግሥቱን ሥራ ትቶ ተረት የሚያውቅ ሰው እያስፈለገ ተረት ሲሰማ ይውል ነበረ። ተረት የሚያውቁ ብዙ ሰዎች እየመጡ ተረታቸው እያለቀባቸው ሔዱ። ንጉሡ ግን እያደረ የተረት ፍቅር እየጸናበት ይሔድ ጀመረ።

ከእለታት አንድ ቀን ወረቀቱንና ቀለሙን አቅርቦ እኔ በቃኝ እስክል ድረስ አዲኢስ አዲስ ተረት የሚነግረኝ ሰው የተገኘ እንደ ሆነ፤ ልጄን አጋብቼ መንግሥቴን አወርሰዋለሁ ብሎ ጽፎ ማኅተሙን አተመ። እንዲህ ማለቱ ግን መቸም ብዙ ተረት የሚያውቅ ሰው አይገኝም ብሎ ነበረ።

ከዚህም በኋላ ሰው ወሬ በያገሩ ደረሰና አንድ ብልህ ሰው መጥቶ እኔ ለንጉሡ በቃኝ እስኪል ድረስ ተረት እነግራቸዋለሁና ንገሩልኝ አለ። ንጉሡም በሰማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። የውሉንም ወረቀት ሰጠው። ከዚህ በኋላ ተረቱን ሊነግር ጀመረ።

ንጉሥ ሆይ፤ አንድ ባለ ጠጋ ሰው አዝመራውና መከሩ አማረለት፤ እንደ አማረለትም ካየ በኋላ፤ ስንዴውን የሚያኖርበት ታላቅና ሰፊ ጐተራ ሠራ። የጐተራው ርዝመቱ ሥላሳ ክንድ፤ ወርዱ ሆኖ ክንድ፤ ቁመቱ አሥር ክንድ ነበረ።

በመከርም ወራት ስንዴውን ወቅቶ በጐተራው ሞልቶ አስቀመጠ። ነገር ግን በሙቀት ምክንያት እንዳይነቅዝ ብሎ ለነፋስ መግቢያ ትንሽ መስኮት አውጥቶለት ነበረና አንዲት ገብረ ጉንዳን በዚያ ገብታ አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች ብሎ ነገረው። ንጉሡም እኸ አለው።

ድግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚያ ወዲያሳ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚህ በኋላ ንጉሡ ተነሥቶ ዛሬ ይበቃናል ነገ ደግሞ እንጫወታለን አለው።

በማግሥቱም በማለዳ ንጉሡ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ ንጉሡም እኸ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ይህንም ትናንት ነግረኸኝ የለምን አለው። ሰውዬው መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው። ስንዴውም እኮ አላለቀም አለው። ንጉሡም ተቆጣና ተነስቶ ወደ ቤቱ ገባ። በማግሥቱም በማለዳ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገባ። ሰውዬውም ቀረበ፤ ንጉሥ እኸ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ንጉሡም ይህን በሰማ ጊዜ ይህንስ ትናንት ነግረኸኛል። ሌላ ተረት የለህምን አለው። ተረትስ ሞልቶኛል፤ ነገር ግን ስንዴው መች አለቀ። ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው አለው። እንዲህ እያለ አስራ አምስት ቀን ሙሉ አስለቸው። በመጨረሻው ንጉሡ እንደ ልማዱ በመጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ። ንጉሡም እኸ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ

ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ንጉሡም ተቆጣና ይህንን ስትነግረኝ ሰንብተህ የለምን፤ ሌላ ተረት እንዳለህ አምጣ አለው።

ንጉሥ ሆይ ተረስት ሞልቶኛል ነገር ግን የተጀመረውን ሳልጨርስ ሌላ መጀመር አይገባኝም። ጎተራው እጅግ ታላቅ ነው፤ ስንዴውም ብዙ ነው አለው።

በዚያ ላይ ንጉሡ እጅግ ተናደደና ሁለተኛ ይህን ተረት አትገባህ፤ እጅግ ሰለቸኝ። ልጄንም ሰጥቼሃለሁ መንግሥቴንም አውርሼሃለሁ አለው።

ሰውዬም የንጉሡን ልጅ አግብቶ መንግሥቱን ወርሶ በዙፋኑ ተቀመጠ።

ልጆቹ ሆይ፤ የሚረገውን ነገር ትታችሁ የማይረገውን ነገር አትፈልጉ። ቀልድና ችዋታም አትወዱዱ። ወደ ጨዋታ ቤት ከመሔድ ወደ ልቅሶ ቤት መሔድ ይሻላል የተባለውን ነገር አስቡ።

ሰባተኛ

ሰለ አንድ ጫማ ሰፊ

አንድ ጫማ ሰፊ ከጧት እስከ ማታ በእጁ ጫማ ሲሰፋ፤ ባፉ ሲዘፍን ይውል ነበረ። በጎረቤቱም አንድ ባለጠጋ ነበረና አንድ ቀን ወደ እርሱ መጥቶ፤ ወዳጄ ሆይ፤ እንዲህ ሌት ቀን ስትደክም ባመት ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጫማ ሰፊውም እየሳቀ መለሰ፤ ጌታ ሆይ፤ እኔ ያመት ትርፍን አላሰብም። ነገር ግን አሳቤ ሁሉ እጄ ወደ አፌ የሚያቀርበው የዕለት ምግብ እንዳልቸገር ብቻ ነው አለው።

ባንድ ቀን ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጌታዬ ሆይ፤ አንድ ቀን ብዙ አንድ ቀን ጥቂት እሠራለሁ። ትርፉ በምን ይታወቃል አለው።

ባለጠጋውም እንግዲህ ወዲ እኔ ያለችግር አኖርሃለሁና ከኒኤ ዘንድ መቶ ምዝምዝ ወርቅ ውሰድና በጥንቃቄ ጠብቀህ አኑር። በቸገረህም ጊዜ የሚበቃህን ያህል እንጂ በከንቱ አታባክን ብሎ ሰጠው።

እርሱም ይህን ያህል ገንዘብ ባይኑ ስንኳ አይቶ አያውቅም ነበረና ደስ እያለው ተቀብሎ ወደ ቤት ሔደ። ነገር ግን ይጠፋብኛል ብሎ ሲጨነቅ ሌሊቱን ሁሉ ካይኑ እንቅልፍ ሸሸ። በሌሊትም የሰው ድምፅ ቤቱ ባነቃነቀው ጊዜ ገንዘቡን የሚሰርቅ ሌባ የመጣ እየመሰለው ይጨነቅ ጀመረ።

እንዲህም እየሆነ ብዙ ቀን ተቀመጠ። ነገር ግን ልቡ የዚህን አሳብ የማይችለው ሆነ።

ከእለታት አንድ ቀን እንዲህ ሲጨነቅ አደረና በማግሥቱ በማለዳ ተነሥቶ ወደዚያ ባለጠጋ ቤት እየሮጠ ሔደ፤ ለኔስ የቀድሞ ኑሮዬ እጅግ ይሻለኛል። አሁንም ይህን የሰጠኸኝን መቶ ምዝምዝ ወርቅ ተቀበለኝ። ቀን ስሠራ እየሞልሁ ሌሊት እንቅልፍ ቢወስደኝ ለኔ እጅግ መልካም ነው ብሎ በትኖለት ሔደ።

ልጆቼ ሆይ፤ ለምግባችሁና ለልብሳችሁ የሚበቃችሁን ገንዘብ ካገኛችሁ ለብዙ ገንዘብ አትጨነቁ። ለባለጠጋ ከማየት በቀር ሌላ ትርፍ የለውም።

ስምንተኛ

ሰለ አንድ ሰውና ሰለ አንድ ውሻ

በስዌድን ሀገር በመናገሻው ከተማ በስቶኮልም አንድ ውሻ ያለው ሰው ነበረ። ፍቅር ማለት ከልማድ የተነሳ ነውና ውሻው ጌታውን በጣም ይወደው ነበረ። ጌታውም ለውሻአው እንደ ልጁ ያስብለት ነበረ። ነገር ግን እንኳን የውሻ ፍቅር የሰውም ፍቅር ቢሆን ከሞት አያድንምና ጌትዮው ታመመና ሞተ። ውሻውም ጌታው ከታመመ ጀምሮ እስኪሞት ድረስ ካልጋው ሥር አልተለየም። ከሞተም በኋላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲወስዱት

ሬሳውን ተከትሎ ሔደ። በዚያም መቃብር ቆፍረው ሲቀብሩት አየ። ከተቀበረም በኋላ ግን ሰዎቹ ሁሉ በየቤታቸው ሲገቡ እርሱ እዚያው በመቃብሩ አጠገብ ቆሞ ቢጠሩትም ቢመቱትም ዝም ብሎ ቀረ። ማታ ማታም በመቃብሩ ላይ እየተኛ ያድር ጀመረ።

አንዲት ሴት ወይዘሮ ወሬውን ሰምታ ራትና ምሳውን ትሰጠው ጀመረ። እንዲሁ የቀን ሀሩር፤ የሌሊት ቁር ሳይፈራ ብዙ ቀን በመቃብሩ ላይ ኖረ። ሴቲቱም እንደ ገና አስባ የብርድ ልብስ ሰደደችለት።

ከብዙ ቀን በኋላ ራትና ምሳውን የምትሰድለት ወይዘሮ በድንገት ታመመችና ውሻውን የሚጠይቅ ሰው ሌላ ሰው ጠፋ። ውሻው ግን ይህን ሁሉ መከራና ችግር ታግሶ እዚያው በጌታው መቃብር ላይ ሞተ።

ሴቲቱም ከበሽታዋ ስትድን ትዝ አላትና ሰው ልካ ብታሳየው ሞቶ ተገኘ። ከዚያ በኋላ እርሷ ራሷ ሔዳ በብዙ ሐዘን በዚያው በጌታ መቃብር አጠገብ አስቀበረችው።

ልጆቹ ሆይ፤ እንኳን ሰው እንስሳም ቢሆን ከወደዱት መውደዱ አይቀርምና ሁሉን ውደዱ። ወዳጆችሁንም በፍጹም ልባችሁ ከወደዳችሁት በመከራችሁ ቀን አይለያችሁም።

ዘጠነኛ

ስለ አንበሳና ስለ አይጥ

አንበሳ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ምግቡን ሲፈልግ ውሎ ደከመውና ባንድ ዛፍ ሥር ተኛ። በዛፉም ሥር አንዲት አይት ከጉድጓድዋ ውስጥ ወጥታ በአንበሳው ላይ እየዘለለች ትጫወት ጀመረች። አንበሳው ግን ከድካሙ ብዛት የተነሳ አልሰማትም። ከዚህ በኋላ ባፍንጫውና ባይኑ ላይ ትዘል ጀመረች። በዚያ ጊዜ አንበሳው ከእንቅልፉ ነቃና አፈፍ አድርጎ ያዛት። ሊውጣትም ያንን የሚያስፍራ አፉን ከፈተ። አይጢቱም ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ ማረኝ፤ በድዩሃለሁ፤ የዛሬን ብቻ ማረኝ፤ ከእንግዲህ ወዲህ

ቸርነትህን ለዘላለሙ አልዘነጋም። ደግሞም ምንም ትንሽ ፍጥረት ብሆን አንድ ቀን በተቻለኝ ነገር እረዳሃለሁ እያለች ትቀጣጥር ጀመረች።

አንበሳውም አይጢቱ እረዳሃለሁ ባለችው ነገር ሳቀና ለቀቃት።

አይጢቱም እግዚአብሔር ይስጥልኝ ብላ ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ከጥቂት ቀን በኋላ አንበሳው በጨረቃ ብርሃን ላደን ወጥቶ ሳለ አዳኞች ያንን የሚተኛበትን ዛፍ አይተው ኑሮ ወጥመድ አጥምደውበት ሔዱ። አንበሳውም ከስፍራው ሆያ ኪሎ ሜትር እርቆ ሔዶ ነበረና ሲመለስ በድንገት ወጥመዱ ያዘው።

ከዚያም በኋላ ወጥመዱን ለመበጠስ ቢዘል፤ ቢያገሣ፤ የማይሆንለት ሆነ። አዳኞቹም ባንድ ሥፍራ ተቀምጠው ይመለከቱ ኑረው ወጥመዳቸው እንደ ያዘላቸው አይተው አንበሳውን ወስደው ለንጉሥ ለመስጠት የብረት አጥር ያለው ሠረገላ ለማምጣት ወደ ከተማ ሔዱ።

በዚያን ጊዜ ያች አይጥ አንበሳው ሲያገሣ ስምታ ኑራ ከጉድጓድዋ ብቅ አለችና ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ አንድ ቀን ረዳሃለሁ ብዬህ አልነበረም አለችው። አሁንም አንበሳው በብርቱ ጭንቀት ተይዞ ዛለ ባይጢቱ ንግግር ሳቀ። አይጢቱ ግን አትሳቅ እመነኝ። አሁን ባሁን ከዚህ ጭንቀትህ አወጣሃለሁ አለችው። ይህንም ከተናገረች በኋላ አንበሳው የታሰረበትን የወጥመዱን ገመድ ባንድ አፍታ ቀረጣጥፋ ጨረሰችው። አንበሳውም ከወጥመዱ አምልጦ በወጣ ጊዜ አይጢቱ ቀርባ ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ እኸ፤ እኔ እውነተኛ አይድለሁምን አለችውና ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ልጆቼ ሆይ፤ ሰውን ድኃ ነው ወይም ትንሽ ነው ብላችሁ አትናቁ። ለሁሉ ጊዜ አለውና ምንም ድኃ ቢሆን ባንድ ምክንያት ሳይረዳችሁ አይቀርም።

አሥረኛ

ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ

አንድ ሰው መናገር የሚችል አንድ ወፍ ያዘና ንግግር ያስተምረው ጀመረ። ሲያስተምረውም ሌላውን ንግግር ሁሉ ትቶ አይጠረጠርም፤ በል እያለ አስተማረው። ይህንም ብዙ ዘመን አስተማረው። ና ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ። ሒድም ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ።

ከዚህ በኋላ ለመሸጥ ወደ ገበያ ይዞት ወጣ። ወፍም የሚገዙ ሰዎች እየመጡ ዋጋ ንገር አሉት። መቶ ብር አላቸው። እነዚያ ግን የሚናገር ወፍ መሆኑን አያውቁምና ዋጋ በዛ እያሉ ጥለውት ሔዱ። ከዚህ በኋላ ንጉሡ መጥቶ ባለ ወፍ ዋጋ ንገር አለው። መቶ ብር አለው። ንጉሡም ተቆጣ፤ አብደኃልን፤ አንድ ወፍ እንደምን አድርጎ መቶ ብር ያወጣል አለው።

ባለ ወፍ መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ እኔን ለምን ይቆጡኛል። ዋጋህ ምን ያህል ነው ብለው ወፍን አይጠይቁትምን አለው።

ንጉሡም ወፍ እንዴት አድርጎ ይናገራል ብሎ አሰበ። ወዲያው ወደ ወፍ ዘወር ብሎ አንተ ወፍ፤ እውን መቶ ብር ታወጣለህን አለው። አይጠረጠርም አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ ደስ አለውና በቶሎ መቶውን ብር ቆጥሮ ሰጥቶ ወፍን ይዞ ሔደ።

ወፍም ብዙ ንግግር የሚያውቅ መስሎት ነበርና ንጉሡ ቀርቦ ያነጋግረው ጀመረ። ወፍ ግን ንጉሡ በተናገረ ቁጥር ምላሹ አይጠረጠርም ማለት ነው። አሁንም አሁንም ይህን መስማቱ ስልችት አለው። በመጨረሻው ተናደደና ወደ ወፍ ቀርቦ ላንተ ዋጋ መቶ ብር ሰጥቼ እንዴት ያለሁ እብድና ድነቆሮ ነኝ አለው። ወፍም አይጠረጠርም አለው። አሁን ጊዜ አጋጠመውና መልካም ምላሽ ሆነለት።

ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ የምትገዙትን ሁሉ በጣም ሳትመረምሩ አትግዙ። ከገዛችሁት በኋላ ግን ብትጠጡት ምንም ጥቅም አታገኙም።

አሥራ አንደኛ

ስለ የሌት ወፍ

የሌት ወፍ እንደ ዓይጥ ጥርስ አላት፤ እንደ ወፍም ክንፍ አላት። አንድ ጊዜ የሰማይ ወፎችና የዱር አራዊቶች ተጣልተው አራት ቀን ሙሉ ጦርነት አደረጉ። የሌት ወፍ ግን በዳር ሁና ስትመለከትና የዱር አራዊቶች ሲበረክቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ ወደናንተ ነው፤ እዩት ጥርሲኤን፤ እዩት ጡቴን፤ እስቲ ከሰማይ ወፎች እንደኔ ጥርስና ጡት ያለው ማነው ትላቸዋለች።

ደግሞ የሰማይ ወፎች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ ወደናንተ ነው፤ እዩት ክንፌን፤ እስቲ ከዱር አራዊት ወገን እንደኔ በክንፍ እየበረረ በአየር ላይ የሚሔድ ማነው ትላቸዋለች። ወደ ጦርነቱ ግን ምንም ቢሆን አትገባም።

ከጥቂት ቀን በኋላ ዕርቅ ተደረገና ጦርነቱ ቆመ። ስለዚህም የሰማይ ወፎችና አራዊቶች ትልቅ በዓል አደረጉ። የሌት ወፍም ወደ ወፎች ድግስ ብትሔድ እኛ እንደ አውሬ ጥርስ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት። ወደ ዱር አራዊትም ብትሔድ እኛ እንደ ወፍ ክንፍ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት።

ከዚህ በኋላ አፈረሻና ወፎችም አራዊትም እንዳያይዋት ቀን ቀን እየተደበቀች እየዋለች፤ ማታ ማታ ምግብዋን ለመፈልግ ጀመረች። ቀን ወፎችም ቢያገኙዋት፤ አራዊትም ቢያገኝዋት ይገልጻል እንጂ አይተዋትም። የሌት ወፍ የተባለችውም ከዚያ ወዲህ ነው ይባላል።

ልጆቼ ሆይ፤ በምትሠሩበት ሥራ ሁሉ ልብ አትሁኑ። ሁለት ልብ የሆነ ሰው አንዱን ሳይዘው በመካከል ወድቆ ይቀራል።

አሥራ ሁለተኛ

ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል

ቀበሮና ፍየል ባልንጀርነት ገጥመው ባንድነት ሲውሉ፤ አንድ ቀን የፀሐይ ሙቀት እጅግ ጸንቶ ነበረና ሁለቱም ውኃ ጥም ያዛቸው። እንዲሁ ውኃ እየፈለጉ ካንዱ ሥፍራ ወደ አንዱ ሥፍራ ሲሮጡ የጉድጓድ ውኃ አገኙ። ሁለቱም እጅግ ተጠምተዋልና የኋላ መውጫቸውን ሳያስቡ ባንድ ጊዜ ዘለው ገቡ። ውኃውንም ጠጥተው ከረኩ በኋላ የመውጫቸው ነገር ትዝ አላቸውና፤ ያስቡ ጀመሩ። ብዙም ልዩ ልዩ አሳብ አሰቡ። ግን አልሆነላቸውም። ከዚህ በኋላ፤ መቸም ቀበሮ ተንኩላኛ ነውና ወዳጄ ፍየል ሆይ፤ እኔ አንድ መልካም አሳብ አገኘሁ አለው። እንግዲህ አንተ በጣም ጠንክረህ በኋላ እግርህ ቁም፤ እግርህም ግራና ቀኝ አንፈራጠህ በቀንድህና በግምባርህ የጉድጓዱን መሬት ተደግፈህ ቁም። እኔ በጀርባህ ላይ ተንጠላጥቼ ከወጣሁ በኋላ፤ ቀንድህን ይገጽ ሽቅብ እየጎተትሁ አወጣሃለሁ አለው። ሞኝ ፍየል ሆይ፤ እውነት መሰለውና ቀበሮ እንደ ነገረው አደረገ። ቀበሮም በፍየል ጀርባ ላይ ተንጠላጥሎ ወጣ። ከዚህ በኋላ ፍየል ራሱን ቀና አደረገና በል እንግዲህ ሽቅብ ጎትተህ አውጣኝ አለው። ቀበሮ መለሰ፤ ፍየል ሆይ፤ አንተ ሽማግሌ ነህ፤ ጢምም አውጥተሃል፤ በእውቀት ግን ገና ሕፃን ነህ፤ እኔስ አንድ ጊዜ ከወጣሁ በኋላ አንተን ጎትቼ አወጣለሁ ብዬ ሁለተኛ ሰውነቴን አላጠፋም። የሆነ ሆኖ፤ ባልጀራዬ ነህና አንድ ምክር ልምከርህ፤ ከእንግዲህ ወዲህ መውጫህን ስታስብ ወደ ጉድጓድ ዘለህ አትግባ ብሎ ጥሎት ሔደ።

ልጆቼ ሆይ፤ ቃሉን አፍርሶ በተንኩል ከዳነው ቀበሮ ይልቅ፤ በቃሉ ጸንቶ በጉድጓድ ውስጥ የሞተው ፍየል ይሻላል። ስለዚህ ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ።

አሥራ ሦስተኛ

ስለ የጠጣ ፍርድ

ሁለት ድመቶች ባንድነት ይኖሩ ነበረ። አይጥ ለማደንም ቢሆን ምናምንም ለመስረቅ ቢሆን አይለያዩም ነበረ። አንድ ቀን ከአንዱ ቤት ወደ አንዱ ቤት ሸርሸር ሲሉ መስኮቱ የተከፈተ ቤት አገኙ። በዚያ ጊዜ ድምጣቸውን አጥፍተው ቀስ እያሉ በመኮቱ ዘለው ገቡ። በዚያም በእንቁላልና በሱካር በሌላም በሚጣፍጥ ነገር የተሰናዳ ምግብ በጠረጴዛ ላይ አዩ። በጓዳውም አንድ ሰው እንኳ አለመኖሩን አይተዋልና ባንድነት ዘለ ያንን የጣፈጠ ምግብ አፋቸው እንደ ቻለላቸው ይዘው በመስኮት እየሸለኩ ወጡ። ከወጡም በኋላ በአታክልት ውስጥ ተደብቀው ለመብላት ሁለቱም የያዙትን ቀላቅለው አስቀምጠው ሰው እንዳያያቸው ግራና ቀኝ ይመለከቱ ጀመር። ለመብልም በቀረቡ ጊዜ አንዱ ክፍል ምግብ ካንዱ በልጠ አዩት። በዚህም ምክንያት ትልቁ የኔ ነው፤ የኔ ነው፤ በማለት ሁለቱ ድመቶች ተጣሉ። ምግቡንም ትተው እርስ በርሳቸው ይሞጫጫሩ ጀመሩ።

አንድ ጠጣም ብ አታክልት ውስጥ ሁኖ ይመለከታቸው ኑሮ፤ በቶሎ እየሮጠ መጥቶ እርስ በርሳችሁ ምን ያጣላችኋል። አሁን በአመጣችሁት ምግብ ተጣልታችሁ እንደ ሆነ፤ የአታክልቱ ውስጥ ዳኛ እኔ ነኝና ወደ ሸንጎ ቀርባችሁ በዳኛ ፊት ነገራችሁን መጨረስ ነው አላቸው።

ድመቶቹም ይሁን ደግ ነው አሉ። እንግዲያው ኑ አለና ወደ ዛፉ ሥር ሔዶ በጥላው ውስጥ አስቻለ። ከዚህም በኋላ ፍርዱን ጀመረ ይህን ምግብ ሁለታችሁም ባንድነት አይታችሁ አንስታችሁ የለምን አላቸው። አዎን፤ ስንገባም ባንድነት፤ ስናየውም ባንድነት፤ ስናነሣውም ባንድነት ነው አሉ። እንግዲያው ትክክል ተካፈሉ፤ ነገር ግን ትክክል ለመካፈል ሚዛን ያስፈልጋልና ሚዛን አምጥታችሁ ላካፍላችሁ አላቸው። ይሁን ብለው ሚዛን አመጡ።

ቢመዘነው በውነትም አንዱ ክፍል ትልቅ ኑሮ ሚዛኑ ደፋ። ዳኛውም አንዱ መብለጡን አይቶ ልክ ላግባቸው ብሎ ከሚዛኑ ላይ አነሳና አንድ ጊዜ ገመጠለት። መልሶ ቢመዘነው ደግሞ ያ ትንሽ የነበረው በዛና ሚዛኑ ደፋ፤ ደግሞ ያንን አንድ ጊዜ ገመጠና መልሶ ቢመዘነው የፊተኛው ሚዛኑ ደፋ፤

ሦስተኛ አንሥቶ እገምጣለሁ ሲል ድመቶቹ ነገሩን አዩና ዳኛ ሆይ፤ ተወው፤ እኛዋ እስማምተን እንካፈለዋለንና ስጠን አሉ።

ዳኛው ጠጣ መለሰ፤ እመቤቶቹ ሆይ፤ እናንተ እንዲህ ብትሉ መቸ ይሆናል፤ ያጤ ስር አይደለምን፤ ሳላስተካክል ብስጣችሁ ፍርድ መጉደሉ አይደለምን አለና ደግሞ አንድ ጊዜ ገመጠለት። እንደዚሁ ከዚያም ከዚያም እየገመጠ ጨረሰና፤ ጥቂት ሲቀረው ቢመዝነው ትክክል ሆነ። እነሆ አሁን ትክክል ሆነላችሁ አላቸው። እንግዲያውስ ስጠን አሉ።

ጠጣ መለሰ፤ ቆዩ አትቸኩሉ፤ እናንተ ነገሩ ሁሉ በመቸኩል የሚሆን ይመስላችኋል። እኔ ሥራዬን ሁሉ ትቼ እስካሁን ድረስ በናንተ ነገር ደክሜ እንዲያው ልቀር ነውን፤ ይህስ የዳኝነቴ ነው አለና ያንኑ የተረፈውን ወደ አፉ አድርጎ ችሎት ተመለሰ።

ድመቶቹም እያዘኑ ወደ ስፍራቸው ሔዱ።

ልጆቹ ሆይ፤ ከባልጀራችሁ ጋር በተጣላችሁ ጊዜ ቢቻላችሁ ነገሩን ትታችሁ ተቀመጡ። ባይቻላችሁ ግን በዘመድና በወዳጅ ተዋቅሳችሁ ታረቁ እንጅ ወደ ዳኛ ለመሔድ አትቸኩሉ።

አሥራ አራተኛ

ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና አህያ ባልንጀርነት

አንበሳና ነብር፤ ጅብና አህያ፤ ባልንጀርነት ይዘው ባንድነት ሲኖሩ ምግብ ተቸገሩ። አንድ ቀን ባንድነት ተሰብስበው ስለ ምግባቸው ምክር ጀመሩ። ከቶ እግዚአብሔር ምግብ የነሳን በምን ምክንያት ይሆን፤ ምናልባት ከመካከላችን ትልቅ ኃጢአት የሠራ እንዳለ ሁላችንም እንናዘዝ፤ ትልቅም ኃጢአት ሠርቶ የተገኘውን ከመካከላችን እናጥፋው ተባባሉ።

መጀመሪያ አንበሳን ተናዘዝ አሉት። አንበሳም ሊናዘዝ ቀረበ። እኔ አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ወዬ ነበርሁ። ዘላኖች ብዙ ከብት ይዘው በዱር

ውስጥ በረት ሠርተው ተቀምጠው ነበረና ቀኑ ሲመሽ አይቼ በበረቱ ውጭ ቆሜ አንድ ጊዜ ባገሣ ሰንጋው ሁሉ በበረቱ እየዘለለ ወጣ፤ እኔም አንዱን ሠንጋ ሰብሬ ደሙን ጠጥቼ ሥጋውን በላሁት፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ በዱር ውስጥ የሚኖሩ ከብቶች አግኝተህ እንኳን አንድ ሰንጋ ብዙውንስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ ብለው ፈረዱለት።

ነብር ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እያልሁ ምግብ ስፈልግ፤ አንዲት ፍየል ከእረኛዋ ጠፍታ ብቻዋን ቅጠላ ቅጠሉን ስትለቃቅም አገኘኋት። ወዲያው አንቄ ይገፍ ደምዋን ጠጥቼ ሥጋዋን በላሁት። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ከእረኛዋ የጠፋች ፍየል አግኝተህ፤ እንኳን አንዲት ፍየል ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ጅብ ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ውዬ ነበረ። ማታ ከጉድጓዴ ወጥቼ ምግቤን ስፈልግ ነጋዶች ቢደክምባቸው ጥለውት የሔዱ አንድ ፈረስ አጋሠሥ፤ ከመንገድ ዳር ወድቆ መነሣት አቅቶት ሲገለባበጥ አግኝቼ እርሱን በልቻለሁ፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ነጋዶች ጥለውት የሔዱ አጋሠሥ አግኝተህ፤ እንኳን አንድ አጋሠሥ ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ከዚህ በኋላ አህያን ነይ ተናዘገር አሏት። አህያም ቀረበች፤ አንድ ቀን ጌታዬ ብዙ ጭነት ጭኖብኝ ስሔድ፤ ጌታዬ በመንደር ላይ አንድ ሰው አገኘና ከዚያ እየተነጋገረ ቆመ። እኔም እጅግ ተርቤ ነበረና እነዚያ እስቲነጋገሩ ድረስ በመንገዱ ዳር ሠርዶ መሳይ አግኝቼ ያንን እየነጫጨሁ ቆየሁ፤ ወዲያው ጌታዬ መጣና መጫኛውን አጠባበቀልኝ መንገዳችንን ተጓዝን። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለች።

ባልንጀሮችዋም መለሱ፤ ከዚህ የበለጠ ምን ኃጢአት አለ፤ ጌታሽ ከሰው ጋር እስቲነጋገር ከመንገድ ወጥተሽ ሠርዶ እየነጫሽ የቆየሽው ትልቅ

ኃጢአት አይደለም፤ እግዚአብሔር ምግባችንን የነሣን ለካ ባንች ኃጢአት ኖርዋል።

አንችን ከመካከላችን ካላጠፋን እግዚአብሔር አይታረቅንም በለው ወዲያው ገነጣጥለው በሏት።

ልጆቼ ሆይ፤ ከኃይለኞችና ከክፉ ሰዎች ጋር ባልንጀርነት አትግጠሙ፤ በክፋታቸው መክረው በኃይላቸው ያጠፏችኋልና።

አሥራ አምስተኛ

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል

ብዙ በጎች ያሉት አንድ ሰው ነበረ። እርሱም በጎቹን ሲጠብቅ በብዙ ጥንቃቄ ነው። የለመለመ ሣር ይመግባቸዋል፤ የጠራ ውኃ ያጠጣቸዋል፤ ወደ ተራራ ላይ ቢወጡ በጥንቃቄ ያወርዳቸዋል፤ የደከሙትንም ይሸከማቸዋል፤ ወደ ማሳ ውስጥ እየገቡ ሲለቃቅሙ ባጠገባቸው ተቀምጦ ዋሽንት ይነፋላቸዋል፤ በጎቹም ዋሽንቱን እየሰሙ እጅግ ደስ ይላቸዋል።

ሲመሽም እንዳይርባቸው ወደ መልካሙ ጉረኖቸው አግብቶ ያጉራቸዋል። አውሬም እንዳያስደነግጣጩው ውሾች በስተ ውጭ ሆነው ይጮሁላቸዋል። ካንዱ ግልገል በቀር ሁሉም ጠባያቸውን ይወዳሉ። ያ አንዱ ግልገል ግን ጠባቂውን አይወድም ነበረና ማታ ማታም ወደ ጉረኖው መግባት አይወድም ነበረ። አንድ ቀን እናቱን ቀርቦ እናቴ ሆይ፤ እኛ ማታ ለምን ይዘጋገባለን፤ እንሆ ውሾቹ ሳይዘጋባቸው በደኅና ያድራሉ፤ አሁንም ማታ እናንተ ስትገቡ እኔ ተደብቄ ቀርቼ በጨረቃ ብርሃን ከወዲያ ወዲህ እየሮጥሁ ደስ ሲለኝ ልደር አላት።

እናቲቱ መለሰች፤ ልጄ ሆይ፤ አርፈህ ተቀመጥ ጠባቂያችን እጅግ መልካም ሰው ነው። እርሱ እንዳዘዘን ውለን ብንገባ ይሻለናል። እምቢ ያልህ እንደ ሆነ በራስህ ላይ ጥፋትን ታመጣለህ አለችው።

ግልገሉም ይህን በሰማ ጊዜ፤ እናቴ ሆይ፤ መልካም ምክር አልመከርሽኝም። እኔስ ያሰብሁትን ሳላደርገው አልቀርም አላት።

ከዚህ በኋላ ጠባቂያቸው ማታ በጎቶን ሁሉ ነድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስ ያ ግልገል ወደ ጉረኖው የገባ መስሎ ባጥር ውስጥ ምናምኑን ከለላ ሰጥቶ ቀረ። ጠባቂውም ግልገሉ ቀደም ብሎ የገባ መስሎት አጉሮባቸው ወደ በቱ ገባ።

ጊዜው ሲጨልምና በጎቶ ሁሉ ለጥ ብለው ሲተኙ እርሱ ከተደበቀበት ስፍራ ተነሥቶ እየሮጠ ወደ ዱር ተመለሰ። በዚያም ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ሲጫወት አንድ ተኩላ አይቶት ኑሮ በድንገት ደረሰበት። ወደ ጉረኖውም ለመሮጥ ቢያስብ ሩቅ ነበረና የማይሆንለት ሆነ። ከዚህ በኋላ ተኩላው ታቅፎ ወስዶ ወደ ጉድጓዱ ውስጥ አግብቶ አነጣጥጥሎ በላው።

ልጆቹ ሆይ፤ ያባትና የናታቸውን ምክር የማይሰሙ ልጆች እንደዚህ ይሆናሉና፤ የሽማግሌቶችን ምክር እንዳትንቁ ተጠንቀቁ።

አሥራ ስድስተኛ

አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው

አንድ ባለ ጠጋ ዳውላ እህል ከቤቱ ተሰረቀበት። እርሱም ወደ ዳኛ ሔዶ ነገሩን ሁሉ ነገረ።

ዳኛውም የቤትህን ሰዎች ሁሉንም ሰብስበህ አምጣልኝ አለው። እርሱም ሰብስቦ አቀረበ። ዳኛውም ብዙ በትር አስመጥቶ ሁሉንም በትክክል አስቆረጠው። ከዚያም በኋላ፤ ለዚያ ሰው ቤተ ሰዎች ለሁሉም አንዳንድ በትር ሰጣቸው። ሲሰጣቸውም ነገ በዚህ ጊዜ ተመልሳችሁ ኑ፤ እያለ ሰጣቸው። ያ የጌታውን እህል የሠረቀ ሰው ይህን በሰማ ጊዜ ማታ ከበትሩ አንድ ጋት ቆረጠለት። በማግሥቱም በዚያው ቢታዘዙት ሰዓት ሁሉ ተሰብስበው ወደ ዳኛው ቤት ሔዱ። ዳኛውም ሁላችሁም የሰጠኋችሁን በትር አምጡ ብሎ ባንድነት ቢያቆመው የሌባው በትር አጥሮ ተገኘ። ከዚያ በኋላ እጁ ተይዞ ቢመረመር መሰረቁን አምኖ ቅጣት ተፈረደበት።

ልጆቹ ሆይ፤ አይታወቅብንም ብላችሁ ኃጢአት አትሥሩ። የተደረገ ነገር ምንም በስውር ቢደረግ ሳይገለጥ አይቀርምና።

አሥራ ሰባተኛ ስለ እንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ

የእንግሊዝ ንጉሥ ፫ኛ ጆርጅ ለሽርሽር ወደ ባላገር ሔደው ሳሉ ድርቆሽ የሚያጭዱና የሚሰበሰቡ ሰዎች ሁሉ ሥራቸውን እየተወ. ንጉሡን ለማየት ወደ መንደር እየሮጡ ሔዱ። ንጉሡ ግን አንደኛ ወታደር መስለው ድርቆሽ ወደ ሚታጨድበት ቢሔዱ፤ ካንዲት ሴት በቀር አንድ ሰው እንኳ ሳያገኙ ቀሩ። ባልንጆሮችሽ ሁሉ ወዴት ሔዱ ብለው ሴቲቱን ጠየቁት። ሴቲቱም መሰለች። ንጉሥ ወደ ባላገር መጥተዋል ተብሎ ተወርቶ ነበረና ርሳቸውን ለማየት ሔዱ አለቻቸው።

አንቺ ምነው ሳትሔጂ ቀረሽ አሏት። ንጉሡ ወዳሉበት ሥፍራ ሲገቡ ገንዘብ እየተከፈለው ነው። እኔ ግን ድኃ ነኝና ለዚያ የምከፍለው ገንዘብ የለኝም፤ ደግሞ አስምት ልጆች አሉኝና ለነዚያ ምግብ ስል ሥራ መፍታት አልወድም። ሥራም ካልሰራሁ፤ ገንዘብ አይገኝም ብላ መለሰች። ይህንም ሁሉ ስትናገር ንጉሥ ጆርጅ መሆናቸውን አላወቀችም ነበረ። ንጉሡ ግን የሦስት መቶ ብር ወርቅ ከኪሳቸው አውጥተው ሰጧት። ወዲያውም ባልንጆሮችሽ ሲመጡ ንጉሡ መጥቶ ሳለ ሦስት ሦስት መቶ ብር ታገኙ ነበራችሁ ብለሽ ንገሪያቸው ብለዋት እየጋለቡ ተመልሰው ሔዱ። እነዚያም ሠራተኞች ሥራቸውንም ሳይሠሩ፤ ንጉሡንም ሳያዩ፤ ገንዘብም ሳያገኙ እንዲያው በከንቱ ደክመው ቀሩ።

ልጆቼ ሆይ፤ በታዘዛችሁበት ሥራ ጸንታችሁ ብትኖሩ፤ እግዚአብሔር ድካማችሁን ሁሉ አይቶ የምትጠቀሙበትን ነገር ያዝላችኋል።

አሥራ ስምንተኛ ስለ ጀርመን ንጉስ

የጀርመን ንጉሥ ታላቁ ፍሬድሪክ የሚባሉት ወደ ጦርነት ሲሔዱ፤ የሰፈሩበትን ቦታ ጠላቶቻቸው እንዳያይዩት ብለው አንድ ሰውስንኳ በድንኳኑ ውስጥ ሙብራት እያበራ፤ የኔን ትእዛዝ አፍርሶ ሙብራት አብርቶ የተገኘውን የሞት ፍርድ እፈርድበታለሁ፤ ብለው አዋጅ ነገሩ።

አንድ ቀን ማታ በሰፈር መካከል ብቻቸውን ሲመላለሱ አንዱ የወታደር አለቃ አልታይም ብሎ በድንኳኑ ውስጥ ሙብራት አብርቶ ደብዳቤ ጽፎ ለማተም ሲዘጋጅ በድንገት ደረሱበት።

አንተ ትእዛዜን ማፍረስህ ስለምን ነው አሉት። ጃንሆይ አይቆጡኝ፤ ለሚሰጥ ደብዳቤ እጽፋለሁ ብዬ ነው አላቸው። እንግዲያውስ ሳታትመው አንዲት ቃል ጨምረህ ጻፍ አሉት። እንዴት ብዬ አላቸው።

ይህ ደብዳቤ ሲደርስሽ እኔ የንጉሡን ትእዛዝ በማፍረስ ተፈርዶብኝ መሞቴን እወቂው ብለህ ጻፍ አሉት። እርሱም ይህን ጽፎ አትሞ ላከ። ንጉሡም በማግሥቱ አስፈርደው ገደሉት።

ልጆቼ ሆይ፤ ንጉሥ እምቢተኞችን ሁሉ ለመቅጣት ከእግዚአብሔር ሰይፍ ተቀብሏልና የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቁ።

አሥራ ዘጠኝ ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ

በመስኩብ ሀገር ሦስት ሴቶች ልጆች ያሉት አንድ ሽማግሌ ነበረ። ከሦስቱ አንዲቱ በመልኳና በጥብብዋ እጅግ ስመ ጥሩ ናት። አንድ ቀን ወደ ገበያ ሲወጣ ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ ምን ገዝቼላችሁ ልምጣ አላቸው። ሁለቱ ልጆቹ ጌጥ ገዝተህልን ና አሉት። አንዲቱ ግን እኔ ምንም አልፈልግም፤ ነገር

ግን የምመክርህ ምክር ስማኝ አለቸው። ለጊዜው ነገሩ ከበደው፤ ነገር ግን ልጁ እጅግ ብልህ መሆኗን ያውቃልና ይሁን ንግራኝ አላት። ወይንማውን በሬ ወደ ገበያ አውጥተህ ስትሸጥ፤ ዋጋ ንገር ያሉህ እንደ ሆነ የንጉሡን ግራ ዓይኑን አምጡና በሬውን ውሰዱ በላቸው አለቸው። እርሱም በገበያ ተቀመጠና የበሬውን ዋጋ ንገር ሲሉት ልጁ እንደ መከረችው የንጉሡን ግራ ዓይኑን አምጡና ውሰዱት ይል ጀመረ።

ይህ ወሬ ንጉሡ ሰምቶ እጁን ይዛችሁ አምጡልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጄ ናትና ማረኝ እያለ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በሰማ ጊዜ ሔደህ ልጅን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሔዶ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋግጋ የንጉሡን ግራ ዓይኑን አምጡና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመክርሽው ስለምን ነው አላት።

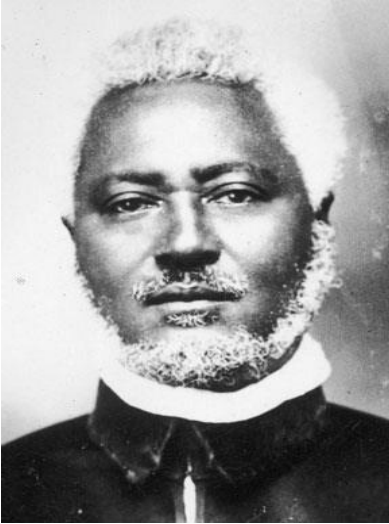
ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለቸው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድኃና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድኃውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለቸው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ሰምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጄ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ከርሷ የምትሻል ሴት የለችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቱን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷን ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቹ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ሰውን ታስኩብራለችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨማሪ፤ አሜን።

ስለደራሲው በጥቂቱ

ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ በመኻል ኢትዮጵያ በሰሜን ሸዋ በመርሐቤቴ አውራጃ በታች ቤት ወረዳ ረመሸት ቀበሌ ደን አቦ ገዳም በ፲፰፻፸፩ ዓ.ም ተወለዱ። ሲወለዱ የተሰጣቸው ስም ገብረመስቀል ነው። ትምህርታቸውን በደን አቦ ገዳም ጀምረው ሰላሌ ስሬ መድኃኔዓለም የዜማ ትምህርት አጠናቀዋል ከዚያም ወደ እንጦጦ ራጉኤል ሄደው በአጭር ጊዜ በቅኔ ትምህርት በከፍተኛ ማዕርግ

ተመረቁ። አዕምሮአቸው ከማንም የበለጠ ብሩህ ነበርና መምሕራቸው ገብረመስቀል የተባለውን ስማቸውን ለውጠውላቸው ኅሩይ በማለት ስለሰየሟቸው ስማቸው ኅሩይ ሆነ። ይህም በግዕዝ ምርጥ ማለት ነው።

በ፳፭ ዓመት ዕድሜያቸው ወ/ሮ ሐመረ እሸቴን በቤተክርስቲያን ደንብና ሥርዓት አገቡ። ከጋብቻው አራት ሴቶችና ሁለት ወንዶች ልጆችን አግኝተዋል።-- በ፲፱፻፫ ዓም በእንግሊዙ ንጉሥ ጀርጅ ፭ኛ ሥርዓተ ንግሥ ላይ በዚያን ጊዜ ደጃዝማች (በኋላም ልዑል ራስ) ካሣ መሪነት በተጓዘው የኢትዮጵያ ልዑካን ቡድን አባል ሆነው ወደ ሎንዶን ሄደዋል። በእንግሊዝ አገር በበዓለ ንግሡ ከተገኙ በኋላ አክስፎርድ ዮኒቨርስቲን፣ ፓሪስን፣ ሮምን፣ እስክንድርያን ካይሮንና ኢየሩሳሌምን በመገባቸው ገብኝቱ የአመለካከት አድማሳቸውን ይበልጥ በማስፋቱ ስለትምህርት፣ ስለምርምርና ስለዘመናዊ ሥልጣኔና ጥበብ ያደረገቸው ግንዛቤ በዘመኑ በሀገራችን ከነበሩት ሰዎች ልዩና ድንቅ እንዲሆኑ አብቅቷቸዋል። በዚህም ወቅት ነበሮ ከአለቃ ታዬ ገ/ማርያም ጋሮ ቀደም ሲል የጀመሩትን መጽሐፍ ቅዱስን ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ አማርኛ ቋንቋ የመተርጎሙን ሥራ አለቃ ታዬ በሌላ ሥራ ምክንያት በማቋረጣቸው ብላቴን ጌታ ኅሩይ

የተጀመረውን ትርጉም ጨርሰውት የመጀመሪያው የአማርኛ “መፅሐፍ ቅዱስ ሊታተም ችሏል።

፲፱፻፯ ዓ.ም. ለአዲስ አበባ ከተማ አስተዳደር ዲሬክተር ሆነው ተሾሙ። በዚህ ጊዜ በኢትዮጵያ ለከተማ አስተዳደር ሥርዓት ማዘጋጃ ቤት የሚለውን ስያሜ በመጀመሪያ ያወጡለት እርሳቸው ናቸው። የከንቲባውን ጽ/ቤት በአዲስ መልክ አደራጁ። የከተማውን የቦታ ካርታ የቀረጥና የግብር አሰባሰብ ለመጀመሪያ ጊዜ ለከተማው ነዋሪ የፈጠሩለት እሳቸው ናቸው። በ፲፱፻፲፬ ዓ.ም. ብላታ ተብለው በልዩ ለተቋቋመውና የውጭ አገር ሰዎችን በሚመለከተው የዳኝነት ጉዳይ ፍርድ ቤት ዳኛ ሆነው ተሾሙ። ከ፲፱፻፲፮ ዓ.ም እስከ ፲፱፻፲፱ ዓ.ም. የመንግሥት አማካሪ ሆኑ። በዚያንም ጊዜ ከኢትዮጵያ መንግሥት አልጋ ወራሽና ባለሙሉ ሥልጣን እንደራሴ ከልዑል ራስ ተፈሪ መኩንን ጋር ሆነው አውሮፓን ገገብኙ በ፲፱፻፲፱ ዓም ብላቴን ጌታ ተብለው እስከ ሚያዝያ ፲፪ ቀን ፲፱፻፳፪ የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ዲሬክተር ሆኑ ከ፲፱፻፳፪ ዓ.ም አስከ ዐረፉበት መስከረም ፪ቀን ፲፱፻፴፩ዓም. ድረስ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በመሆን አገልግለዋል። ስለመንግሥት ሥራም በየጊዜው ወደአውሮፓና አሜሪካ አገሮች እየተላኩ በመሄድ የተላኩባቸውን ጉዳዮች በጥሩ አከናውነዋል። ከውጭ አገር ጉብኝታቸው የመጨረሻውና እጅግ ደማቅና ውጤታማ የሆነው የጃፓን ጉብኝታቸው ነበር። በዚህም ላይ በተጨማሪ አዲስ ለተቋቋመው የኢትዮጵያ ቀይመስቀል ማኅበር የመጀመሪያው ሊቀመንበር ሆነው የኢጣሊያ ፋሺስቶች ወረራ ከመጀመሩ በፊት በጥድሬያ ብዙ ዝግጅት እንዲደረግና በየጦር ግምባሩ ሁሉ የቀይ መስቀል እንዲሰማራ ብዙ ደክመውበታል።

ይህ ሁሉ ከባድ ሥራና ኃላፊነት እንዲሁም የጉዞና የጉብኝት አድካሚ እና ተደራራቢ ጫና' ቢኖርባቸውም ከቡር ብላቴን ጌታ ኅዳይ ወልደሥላሴ ባገኙት ጥቂት ትርፍ ጊዜ ሌሎች የውጭ አገር መጻሕፍትን በማንበብና ይበልጡኑም ደግሞ ልዩ ልዩ መጻሕፍትን እራሳቸው በማዘጋጀት ለኢትዮጵያ ሕዝብ እንዲዳረስ አድርገዋል። ዕውቀት እንዲሰፋፋም ብዙ ጥረዋል ከሁሉም በላይ ግምባር ቀደም የዕውቀት ዐርበኛ ናቸው በመሆናቸውም ከሃያአንድ ያላነሱ ልዩልዩ መጻሕፍትን ደርሰዋል። ይህ

“ኢትዮጵያ ታሪክ ከንግሥተ ሳባ እስከ ታላቁ የአድዋ ድል” የተባለው የመጨረሻው ድርሰታቸው ነው። የደራሲውን የአጻጻፍ ስልት በጥምና እና በትኩረት ለሚመረምር አንባቢ በዐረፍተ ነገሮቹ አጫጭርነት፣ በቃላቱ ሁኔታን ገላጭነት፣ ለኹነቱ ምክንያትና ማስረጃን በማቅረብ ረገድ የአንባቢን ስሜት በታሪኩ ማርኮ እየሳበ የሚወስድ እንጂ ለአዕምሮ የቸከና አሰልቺ ያለመሆኑን በተጨማሪ ወደዚያውም ስለሚገልጥለት ወደሚቀጥለው ታሪክ እንዲያልፍ ይገፋፋዋል እንጂ አይገታውም።

የደራሲው ሥራዎች

1. ከንግሥተ ሳባ እስከ ታላቁ ዐድዋ ዘመቻ (ታሪክ)
2. ኢትዮጵያና መተማ (ታሪክ)
3. ዳግማዊ ቴዎድሮስ (ታሪክ)
4. ደስታና ክብር (ታሪክ)
5. የሕይወት ታሪክ (ትምህርት)
6. ዋዜማ (ታሪክ)
7. ማኅደረ ብርሃን ሀገረ ጃፓን (ታሪክ)
8. በዕድሜ መሰንበት ሁሉን ለማየት (ታሪክ)
9. መጽሐፈ ቅኔ (ግጥምና ቅኔ)
10. ወዳጄ ልቤ (ልብወለድ)
11. የልብ ሐሳብ (ልብወለድ)
12. ዐዲስ አለም (ልብወለድ)
13. ኅሐ ጽባሕ (መልክ፣ ገድልና፣ ነገረ መለኮት)
14. ጥሩ ምንጭ (መልክ፣ ገድልና ነገረ መለኮት)
15. ስኳርና ወተት (ተረቶችና ቀልዶች)
16. ለልጅ ምክር ላባት መታሰቢያ (ትምህርት)

NIGUSS
DIGITAL LIBRARY